

۱۴

اسیر باورهای غلط ناباروری نشو

۱۶

ساحل گناوه گورستان جدید پرندگان

۱۵

فرودسفر اژدهای زرد بر سیاره سرخ

زندگی

سه شنبه ۲۸ اردیبهشت ۱۴۰۰ شماره ۵۹۴۰

info@amejamdaily.ir

روابط عمومی: ۲۲۲۶۱۴۷

#خشkerod-سردخانه

زندی از ساوه:

با وجود تولید فراوان محصولات کشاورزی و میوه در منطقه خشکرو در ساوه، ولی این شهر یک سردخانه برای نگهداری محصولات ندارد. چرا؟

#پالایش-آسفالت

سبزعلی از تهران:

وضعیت آسفالت خیابان پالایش در شهرک ولیعصر منطقه ۱۸ شهر تهران اصلا مناسب نیست و نیاز به رسیدگی و روکش دارد.

#معاش-دستفروش

جعفری از تهران:

از دولت تقاضا دارم در این شرایط سخت و شیوع ویروس کرونا به فکر تامین معاش دستفروشان باشم.

#سطل-زباله

فاضل از تهران:

از شهرداری شهرک ولیعصر درخواست می‌شود نسبت به ساماندهی سطل‌های زباله و سرویس‌دهی کردن جوی‌های آب خیابان‌های اقدام کند.

#حق-التدريس

یک فرهنگي:

وزیر آموزش و پرورش اعلام کرد ابتدای سال جدید حقوق حق‌التدريس به‌طور کامل پرداخت می‌شود؛ اما در حالی که سند حقوق صادر شده خبری از پرداخت نیست.

جوابيه

در پی درج پيامی در روز ۱۴۰۰/۲/۶ با موضوع عدم کاشت نهال در چاله‌های کنده شده خیابان شهید زلفی به استحضار می‌رساند؛ با توجه به اجرای طرح توسعه فضاهای سبز منطقه در فعالیت‌های نگه‌داشت شهر، کاشت نهال در معابر عمومی منطقه براساس برنامه زمان‌بندی شده در حال اجراست. در همین راستا نیز چاله‌هایی برای کاشت نهال در خیابان شهید زلفی ایجاد شده بود که طبق برنامه، ۱۴ نهال توت در آنجا کاشته شد. در حال حاضر همه چاله‌های این خیابان با نهال پر شده‌است.

در پی درج پيامی در روز سه شنبه مورخ ۱۴۰۰/۱/۱۳ با عنوان «آسفالت اتوبان» مدیر روابط عمومی شهرداری منطقه ۴ شهر تهران با ارسال نمایی اعلام کرد: جنوب به‌شمال بزرگراه امام علی (ع) لاین کنار به‌دلیل انجام عملیات حفاری خط اصلی لوله فاضلاب در سال‌های گذشته، درگیر نشست و برجستگی و موج‌زدگی در مقاطع مختلف بوده که نیاز به عملیات تراش و روکش آسفالت است که در صورت ابلاغ اعتبار مورد نیاز برای ترمیم و مرمت آسفالت معابر بزرگراهی به منطقه ۴ در اولویت خواهد بود.

گفت‌وگو با مدیرکل کمیته امداد استان تهران درباره فقر و فقرادر استانی که به نظر ثروتمند می‌آید

کرونا ۱۲ هزار خانوار تهرانی را فقیر کرد

مریم خیار

جامعه

اگر وقت‌مان بیشتر بود، اگر ابو الفضل پرنپچی ۴۵ دقیقه بعد مجبور به حضور در جلسه دیگری نبود، می‌توانستیم سوالات بیشتری از او پرسیم و درباره فقرای استانی که در آن زندگی می‌کنیم، بیشتر از اینها حرف بزنیم. ولی همین‌هایی را هم که زیر سایه عجله‌ای که بر جلسه حاکم بود، پرسیدیم برای اثبات این که هیچ بعید نیست در همسایگی تک‌تک ما آدم‌هایی سرگرسنه بر بالین بگذارند یا با شکم نیم‌سیر آبروداری کنند، کافی بود.

مدیرکل کمیته امداد استان تهران با این که گفت در این استان ۸۰ هزار و ۱۳۴ خانوار تحت پوشش کمیته امداد هستند و از این تعداد به بیش از ۱۴۰ هزار نفر به‌طور مستمر کمک می‌شود، ولی این را هم گفت که نمی‌تواند با اطمینان بگوید کسی نیازمند و گرسنه نیست. او آماری داد که موید این حرف بود، این که دهک اول در استان تهران حدود یک میلیون و ۲۰۰ هزار نفرند که کمیته امداد فقط ۹ تا ۹ درصدشان را تحت پوشش دارد. البته باعث خوشوقتی بود که ابو الفضل پرنپچی بدون خودسانسوری یاد بچگی‌ها کرد و گفت چون بچه جنوب شهر است، فقرا را خوب درک می‌کند و معنی ندارم را حسایی می‌فهمد. این حرف البته برای مردمی که جیب‌شان خالی است نان نمی‌شود ولی به هر حال شاید تسکینی باشد برای نیازمندانی که از نغوت و تکبر برخی مدیران به ستوه آمده‌اند.

بله. وقتی اجاره‌ها و ودیعه‌های مسکن بالا رفت، طبیعتاً مراجعان ما هم زیاد شدند. افزایش قیمت‌ها باعث شد اثاث بعضی افراد، گوشه کوچه‌ها و خیابان‌ها بیاید.

به‌طور میانگین در هر ماه، دو سه مورد این‌چنینی اتفاق می‌افتد که با کمک خیریه‌ها و گروه‌های جهادی به امورشان رسیدگی می‌کنیم.

مسکن، مشکل بزرگ قشر ضعیف است، برای همین ما از ۱۰ تا ۲۰ میلیون تومان به آنها کمک می‌کنیم تا سرپناهی برای خود تهیه کنند. البته با کمک دولت و مجلس میانگین مستمری‌های ماهانه مددجویان تا ۶۷ درصد افزایش یافته و یک خانواده پنج‌نفره که قبلاً نهایتاً ۶۰۰ هزار تومان می‌گرفته حالا یک میلیون و ۱۰۰ هزار تومان دریافت می‌کند که کمک خوبی است.

البته معتقدیم که ما باید بر توانمندسازی مددجویان کار کنیم چون حال‌شان سال به سال بدتر می‌شود. بنابراین هر خانواده‌ای که به امداد مراجعه می‌کند ما ابتدا به سمت اشتغال سوقش می‌دهیم.

سرعت تولید فقر در استان را چقدر برآورد می‌کنید؟
سرعت تولید فقر تقریباً به اندازه تورم است و هر سال ۳ تا ۴ درصد رشد فقر را می‌توانیم در سیستم‌هایمان مشاهده کنیم. البته درصد فقر در استان تهران نسبت به بقیه استان‌ها بسیار پایین‌تر است، چون این استان بالاخره استانی صنعتی و خدماتی است و کار در آن پیدا می‌شود.

پس شیب فقر در استان تند

و صعودی است چون شیب تورم به این شکل است.

در تهران سرعت فقر با تورم می‌خواند. نیازمندی‌هایی که به علت کرونا ایجاد شده نیز به‌صورت مقطعی این شیب را صعودی کرده. کسانی که در رستوران‌ها کار می‌کردند، پیک‌های موتوری و دستفروشان این روزها نیازهای زیادی دارند.

شما بیکار شده‌های

کرونا را هم تحت پوشش می‌گیرید؟

و سبدهای معیشتی را هم داریم.
وقتی یک عدد مرغ حدود ۵۰ هزار تومان قیمت دارد، به نظر شما یک پیرزن یا پیرمرد فقیر با ۳۵۰ هزار تومان چه کار می‌تواند بکند، مخصوصاً اگر بیمار هم باشد؟
آیا ما این فرد را بیمه نمی‌کنیم و خرج دوا و درمانش را خودش می‌دهد؟
مگر زندگی فقط با بیمه می‌چرخد؟ مگر این افراد آرزو ندارند؟

ما به شکل‌های مختلف به افراد نیازمند کمک می‌کنیم. تصور نکنید فقط یک حقوق می‌دهیم و آنها را رها می‌کنیم. با کمک‌های مکملی که ارائه می‌دهیم دریافتی ماهانه مددجویان به دو تا سه برابر این اعداد می‌رسد.

پس شما منافع مبالغ مستمری هستید؟

مدافعه فرزندانی دارد و این فرزندان تحت حمایت حال بضاعت تصمیم‌گیران همین‌قدر است.

مستمری‌های کمیته امداد یک اشکال هم دارد، این که هر چه تعداد افراد خانواده بیشتر می‌شود دریافتی هر فرد کمتر از زمانی می‌شود که اگر تنها بود، دریافت می‌کرد. چرا این گونه است؟

چون تعداد که بالا می‌رود به این معناست که این خانواده فرزندانی دارد و این فرزندان تحت حمایت حامیان قرار دارند. اکنون در استان تهران حدود ۸۷ هزار حامی داریم که از کودکان خانواده‌های نیازمند حمایت می‌کنند. اما یک پیرزن و پیرمرد تنها یا یک زن خودسرپرست از چنین حمایت‌هایی بی‌بهره‌اند. بچه‌ها تحت پوشش محسنین هستند و هر کدام تعدادی حامی دارند حتی تا ۱۰ نفر. سرانه اکرام ما در استان تهران ۷۰۰ هزار تومان و سرانه محسنین حدود ۴۰۰ هزار تومان در ماه برای یک خانواده است.

اگر همه این مبالغ را با هم جمع کنیم چیزی حدود دو میلیون تومان در ماه برای یک خانواده پنج‌نفره می‌شود. پس نتیجه می‌گیریم مددجویان کمیته امداد همگی زیر خط فقرند.

بله این‌که مشخص است. مددجویان زمانی از زیر خط فقر بیرون می‌آیند که صاحب شغل شوند. اینها دارند کمک‌های حداقلی دریافت می‌کنند تا دچار مشکلات حاد نشوند. البته اکثراً در تهران این افراد شغل هم دارند مثلاً خانم‌های زیادی در خانه‌های مردم کار می‌کنند، بعضی از اینها هم توسط اعضای فامیل حمایت می‌شوند. ما خبر نداریم این خانم‌ها چقدر می‌گیرند. پس اینها درآمدهای پنهانی نیز دارند.
اگر شما این آقای پرنپچی فعلی نبودید و به‌ر دلیل یکی از فقرای شهر بودید، دوست داشتید تحت پوشش کمیته امداد باشید؟

اگر هیچ جای دیگری نبود، بله. چه جایی بهتر از کمیته امداد. اینجا امن‌ترین جایی است که فرد می‌تواند بیاید.

یادداشت: حسن موسوی چلک
رئیس انجمن مددکاران اجتماعی

چالش‌های پیش روی سازمان‌های حمایتی

یکی از وظایف دولت طبق قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، به‌ویژه اصول ۲۱ و ۲۹ قانون اساسی، حمایت از افراد و خانواده‌های نیازمند و تحقق رفاه و تامین اجتماعی برای آحاد مردم است. بر همین اساس و برای پاسخگویی به این نیاز و انتظار از دولت در ساختار اداری کشور با تشکیل سازمان بهزیستی کشور و تشکیل وزارت رفاه و تامین اجتماعی (تعاون، کار و رفاه اجتماعی فعلی در سال ۱۳۹۰) به‌صورت قانونی موافقت شد و حدود ۴۲ سال است که این ساختارها فعالیت دارند.

اما تأملی بر عملکرد این سازمان‌ها نشان می‌دهد چند مشکل اساسی همچنان وجود دارد که نمی‌توان به‌راحتی از آنها چشم‌پوشی کرد، گرچه با شیوع ویروس کرونا و تأثیرات آن بر مردم این مشکلات بیشتر هم خواهد شد.

عدم موفقیت در کنترل عوامل مؤثر بر فقر مردم و ضعف مدیریت اقتصادی برای کاهش بیکاری و افزایش درآمد مردم ازجمله چالش‌هایی است که موجب خواهد شد متقاضیان دریافت خدمات مستمر از این سازمان‌ها افزایش پیدا کنند. درحالی‌که به همین تناسب ساختار اداری‌شان بازنگری نمی‌شود. در کنار ساختار اداری موضوع بودجه هم بسیار مهم است که هیچ‌گاه به‌اندازه اهمیت مردم مشمول دریافت خدمات از این دو سازمان رشد نداشته است.

در کنار این موضوعات، ضعف جدی در توانمندسازی افراد تحت پوشش موجب شده تا چسبندگی افراد به این سازمان‌ها طولانی شود. همچنین عدم باور به مسؤولیت‌های قانونی خود موجب شده تا اقتدار و قدرت این سازمان‌ها کاهش یابد. این موضوع در بهزیستی به‌مراتب بیش از کمیته امداد مشهود است. تأملی بر جایگاه بهزیستی از وزیر مشاور از این نهاد تا تأسیس تا جایگاه فعلی نحیف در ساختار اداری ایران خودگویای همین نکته است که هر چه می‌گذرد شاهد تضعیف بیشتر هم هستیم.

خصوصی‌سازی حمایت‌های اجتماعی در ایران خودعامل دیگری برای تضعیف این سازمان‌ها شده است و دولت‌ها در ادوار مختلف (در این دولت هم همین‌گونه است) باتوجه و نگاری کار مردم به مردم از ایفای وظایف قانونی خود در قبال مردم نیازمند کوتاهی کرده و می‌کنند. بی‌تأمیلی دولت‌ها در اجرای نظام چندلایه تأمین اجتماعی و انتصابات غیر مرتبط نیز برای دیگری است که به‌جان سازمان‌های اجتماعی افتاده است. ضعف تقویت این سازمان‌ها و نظارت نمایندگان مجلس را هم باید عامل دیگری در بروز چنین شرایطی دانست.